

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5613/2540

บริษัท วิกกี อินเทอร์เน็ตชั่นแนล จำกัด กับพวกโจทก์ บริษัท บางกอกแลนด์ จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 224, ป.พ.พ. มาตรา 1388, ป.พ.พ. มาตรา 1391, ป.พ.พ. มาตรา 1390

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ให้จำเลยร่วมกันรื้อหรือเหล็กปิดกั้นซอยในหมู่บ้านและห้ามขัดขวางรบกวนการใช้ซอยของโจทก์ เป็นคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้หรือเป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์ จึงไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 วรรคสอง ปัญหาว่าคดีต้องห้ามอุทธรณ์หรือไม่ เป็นเรื่องอำนาจฟ้องเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้มิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ คู่ความก็ยกขึ้นฎีกาได้ ศาลฎีกาวินิจฉัยให้ ข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในชั้นใต้สวนคำร้องที่จำเลยขอให้เพิกถอนคำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้คุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาในเหตุฉุกเฉินตามคำขอของโจทก์ถือเป็นข้อเท็จจริงในสำนวน โจทก์ในฐานะเจ้าของสามยทรัพย์ได้ใช้ทางพิพาทซึ่งเป็นภาระทรัพย์ในลักษณะเกินขอบเขตปกติแห่งการใช้รถยนต์สัญจรไปมาเข้าออกทางพิพาท โดยโจทก์ใช้รถยนต์บรรทุกขนาดใหญ่จำนวนมากบรรทุกสินค้าเข้าออกผ่านทางพิพาท อันเป็นที่เห็นได้ว่าทางพิพาทจะชำรุดเสียหาย ไม่สะดวกและน่าเป็นอันตรายต่อผู้อื่นที่ใช้ทาง เสียงเครื่องยนต์ รถยนต์บรรทุก กรรมกรบนรถยนต์บรรทุก ควันเสียงจากรถยนต์บรรทุกรบกวนสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่ในหมู่บ้านจนเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ถือได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในภาระทรัพย์อันทำให้เกิดภาระเพิ่มขึ้นแก่ภาระทรัพย์ ย่อมเป็นการกระทำโดยไม่มีสิทธิหรือไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1388 การที่จำเลยที่ 1 ในฐานะเจ้าของภาระทรัพย์ และจำเลยที่ 2 ถึงที่ 15 ในฐานะเจ้าของสามยทรัพย์ได้ร่วมกันตั้งเสาทำคานปิดกั้นทางพิพาท มิให้รถยนต์บรรทุกขนาดใหญ่ผ่านเข้าออก ส่วนรถยนต์นั่งรถยนต์บรรทุกเล็กผ่านไปได้ ย่อมเป็นการกระทำของผู้มีอำนาจในทางพิพาทที่จะปกป้องเยี่ยวยาต่อการกระทำอันไม่ชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ดังกล่าวและเป็นการใช้สิทธิของเจ้าของสามยทรัพย์ทำการทุกอย่างอันจำเป็นเพื่อรักษาภาระจำยอมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1391 และการกระทำของจำเลยไม่เป็นการประกอบกรรมใด ๆ อันจะเป็นเหตุให้ประโยชน์แห่งภาระจำยอมลดไปหรือเสื่อมความสะดวกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1390 จึงไม่เป็นการละเมิดต่อโจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้บังคับจำเลยทั้งสิบห้าร่วมกันรื้อหรือเหล็กที่ปิดกั้นถนนปากซอย 1 และซอย 4 ในหมู่บ้านเมืองทองนิเวศน์ 2 โครงการ 3 ออกทั้งหมด และห้ามมิให้จำเลยทั้งสิบห้าขัดขวางรบกวนการใช้ถนนทางเข้าออกของโจทก์อีกต่อไปและห้ามสร้างสิ่งปิดกั้นใด ๆ หากจำเลยทั้งสิบห้าไม่ปฏิบัติตามให้โจทก์เป็นฝ่ายรื้อโดยจำเลยทั้งสิบห้าเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย ให้จำเลยทั้งสิบห้าร่วมกันชดใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์เป็นเงิน 300,000 บาท และให้ชดใช้ค่าเสียหายอีกวันละ 100,000 บาท ตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจำเลยทั้งสิบห้าจะได้ออกถนนหรือเหล็กที่ปิดกั้นถนนออกไป จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ที่ 6 ที่ 8 ที่ 13 และที่ 15 ให้การและแก้ไขคำให้การต่อสู้คดีและขอให้

ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสามอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาสืบพยานโจทก์จำเลยแล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดีศาลชั้นต้นสืบพยานโจทก์ได้ 2 ปาก และสอบข้อเท็จจริงโดยไม่สืบพยานโจทก์จำเลยต่อไปแล้วพิพากษาให้จำเลยทั้งสี่หาร่วมกันรื้อเหล็กปิดกั้นซอย 1 และซอย 4 ในหมู่บ้านเมืองทองนิเวศน์ 2 โครงการ 3 ห้ามขัดขวางรบกวนการใช้ซอยดังกล่าวของโจทก์ทั้งสามจำเลยทั้งสี่หาอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์โจทก์ทั้งสามฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "มีปัญหาคือต้องวินิจฉัยประการแรกตามฎีกาของโจทก์ทั้งสามว่าอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสี่หาต้องห้ามอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 หรือไม่ ซึ่งแม้เป็นข้อกฎหมายที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ แต่เป็นเรื่องอำนาจฟ้องซึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จึงรับวินิจฉัยให้ โดยโจทก์ทั้งสามฎีกาว่าทุนทรัพย์ชั้นอุทธรณ์ไม่ถึงห้าหมื่นบาทและไม่เข้าข้อยกเว้นใด ๆ ต้องห้ามอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงนั้น เห็นว่าจำเลยทั้งสี่หาอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ให้จำเลยทั้งสี่หาร่วมกันรื้อเหล็กปิดกั้นซอย 1 และซอย 4 ในหมู่บ้านเมืองทองนิเวศน์ 2 โครงการ 3 ห้ามขัดขวางรบกวนการใช้ซอยดังกล่าวของโจทก์ทั้งสามซึ่งเป็นคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันไม่อาจคำนวณเป็นราคาสินค้าได้ หรือเป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์ จึงไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 วรรคสอง ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสี่หานั้นชอบแล้ว ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ทั้งสามฟังไม่ขึ้นมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการที่สองตามฎีกาของโจทก์ทั้งสามว่าจำเลยทั้งสี่หากระทำความผิดต่อโจทก์ทั้งสามหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่าที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยรับฟังข้อเท็จจริงว่า โจทก์ใช้รถยนต์บรรทุกขนาดใหญ่จำนวนมากบรรทุกสินค้าเข้าออกผ่านทางพิพาท เป็นที่เห็นได้ว่าทางพิพาทจะชำรุดเสียหาย ไม่สะดวกและน่าเป็นอันตรายต่อผู้อื่นที่ใช้ทาง เสี่ยงเครื่องยนต์รถยนต์บรรทุก กระมกรบนรถยนต์บรรทุก ควั่นเสียจากรถยนต์บรรทุกบกรบกรบสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่ในหมู่บ้าน โดยเฉพาะเด็กนักเรียนซึ่งโรงเรียนอยู่ติดกับโกดังเก็บสินค้า เสี่ยงเครื่องยนต์และควั่นเสียจากเครื่องยนต์สร้างความเดือดร้อนเป็นอันตรายต่อสุขภาพจนเจ็บป่วย โจทก์เองก็ทราบ เคยขอผ่อนผันใช้ทางชั่วคราวจะหาทางใหม่ใช้ ตามบันทึกข้อตกลงที่เขตพระโขนง แต่แล้วก็ไม่ทำนั้น เป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในชั้นได้สวนคำร้องที่จำเลยทั้งสี่หาขอให้เพิกถอนคำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้คุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาในเหตุฉุกเฉินตามคำขอของโจทก์ทั้งสาม ซึ่งถือได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงในสำนวน หาใช่เป็นการคาดคะเนหรือเป็นข้อเท็จจริงนอกสำนวนดังที่โจทก์ทั้งสามฎีกาไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่คู่ความรับกันและมีได้โต้แย้งกันว่า ทางพิพาทซึ่งเป็นถนนส่วนบุคคลเป็นของจำเลยที่ 1 และเป็นการจำยอมแก่ที่ดินของโจทก์ที่ 2 โจทก์ที่ 3 กับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 15 และการที่โจทก์ที่ 2 กับโจทก์ที่ 3 ซื้อที่ดินจัดสรรเพื่ออยู่อาศัยจากจำเลยที่ 1 โดยให้สัญญาว่าต้องใช้ประโยชน์แห่งที่ดินและอาคารในทางที่ไม่เป็นการละเมิดต่อกฎหมาย และไม่เป็นการรบกวนปกติสุขของผู้อยู่ข้างเคียงหรือสังคม แต่โจทก์ที่ 2 กับโจทก์ที่ 3 กลับให้โจทก์ที่ 1 ใช้ทางพิพาทในลักษณะผิดข้อสัญญาดังกล่าวและโจทก์ทั้งสามในฐานะเจ้าของสามยทรัพย์ได้ร่วมกันใช้ทางพิพาทซึ่งเป็นถารยทรัพย์ในลักษณะเกินขอบเขตปกติแห่งการใช้รถยนต์สัญจรไปมาเข้าออกบนทางพิพาทดังที่ศาลอุทธรณ์รับฟังข้างต้น ซึ่งถือได้ว่าทำการเปลี่ยนแปลงในถารยทรัพย์อันทำให้เกิดการะเพิ่มขึ้นแก่ถารยทรัพย์ ย่อมเป็นการกระทำโดยไม่มีสิทธิหรือไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1388 ดังนั้น การที่จำเลยที่ 1 ในฐานะเจ้าของถารยทรัพย์ และจำเลยที่ 2 ถึงที่ 15 ในฐานะเจ้าของสามยทรัพย์ได้ร่วมตั้งเสาทำคาน

ปิดกันทางพิพาทมิให้รถยนต์บรรทุกขนาดใหญ่ผ่านเข้าออก ส่วนรถยนต์นั่ง รถยนต์บรรทุกเล็กผ่าน
ไปมาได้ มิได้ห้ามหรือปิดกันมิให้โจทก์ทั้งสามใช้ทางพิพาทเสียทีเดียว ย่อมเป็นการกระทำของ
ผู้มีอำนาจในทางพิพาทในลักษณะปกติธรรมดาของการปกป้องเยียวยาต่อการกระทำอันไม่
ชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ทั้งสาม และเป็นการกระทำของเจ้าของสามยทรัพย์ซึ่งมีสิทธิทำการ
ทุกอย่างอันจำเป็นเพื่อรักษาการจำยอม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1391 จึง
ถือว่าเป็นการกระทำโดยชอบ หากจำต้องถูกบังคับให้ต้องใช้สิทธิต่อพนักงานสอบสวนหรือศาลดังที่
โจทก์ทั้งสามฎีกาไม่และการกระทำของจำเลยทั้งสิบห้าดังกล่าวก็ไม่เป็นการประกอบกรรมใด ๆ อัน
จะเป็นเหตุให้ประโยชน์แห่งการจำยอมลดไปหรือเสื่อมความสะดวกตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1390 ดังที่โจทก์ทั้งสามฎีกาเช่นเดียวกัน ทั้ง
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1250/2533 ที่โจทก์ทั้งสามยกขึ้นในฎีกานั้น ข้อเท็จจริงก็ไม่ตรงกับ
ข้อเท็จจริงในคดีนี้ ดังนั้น จำเลยทั้งสิบห้าจึงมิได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสามที่ศาลอุทธรณ์
พิพากษายกฟ้องโจทก์ชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาทุกข้อของโจทก์ทั้งสาม
ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

สมบัติ เดียววิศเรศ · จำลอง สุขศิริ · ไสว จันทะศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5613/2540>